

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Гж 1. 318/12
30. марта 2012. године
Н о в и С а д

У И М Е Н А Р О Д А

Апелациони суд у Новом Саду, у већу састављеном од судија Снежане Кецман, председника већа, Љиљане Влајковић-Смук и Драгане Штрбац, чланова већа, у правној ствари тужиоца-противтуженог Д. М. из Н. С., ул., кога заступа М. Л., адвокат из Н. С., против туженог-противтужиоца НИС АД Н. С. из Н. С., Ул., кога заступа дипл. правник Ј. Ј., ради поништаја решења, одлучујући по жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Новом Саду посл. бр. П1. 7418/2010 од 30.11.2011. године, на седници одржаној дана 30.03.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца-противтуженог и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Основног суда у Новом Саду посл. бр. П1. 7418/2010 од 30.11.2011. године у делу одлуке о тужбеном захтеву.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом одбијен је тужбени захтев тужиоца-противтуженог којим је тражио да се поништи решење туженог-противтужиоца број од године у ставу 1, 2 и 3 изреке, а којим је тужиоцу-противтуженом отказан уговор о раду од године са припадајућим анексима од и године, те да се обавезе тужени-противтужилац да тужиоца-противтуженог врати у радни однос на неодређено време и распореди на послове радног места возач, шифра НГ-1424509 или да се распореди на послове радног места који одговарају његовој стручној спреми и његовом радном искуству, као и да му накнади трошкове поступка, а све у року од 8 дана под претњом принудног извршења.

Одбијен је и противтужбени захтев туженог-противтужиоца којим је тражио да се обавезе тужилац-противтужени да туженом-противтужиоцу преда у посед противпожарни апарат, чизме и покривач у року од 8 дана под претњом принудног извршења.

Одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против дела пресуде којим је одбијен тужбени захтев тужилац-противтужени је изјавио благовремену и допуштenu жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Жалба није основана.

Испитујући првостепену пресуду у границама разлога наведених у жалби, а пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачке 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП-а и правилну примену материјалног права, сходно одредби члана 372 став 2 ЗПП-а, овај суд налази да је побијана пресуда донета без битних повреда одредаба парничног поступка и да је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право.

Према утврђењу првостепеног суда, тужилац је био у радном односу код туженог на основу уговора о раду од године на радном месту оператера припреме у погону "Специјални радови". Одредбом члана 21 став 3 тачка 2 уговора о раду је прописано да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену уговором, Колективним уговором, актима из члана 23 уговора и актима који се односе на услове и начин обављања послова из члана 2 уговора, ако запослени учини било коју повреду радне обавезе која истовремено има и обележја било ког кривичног дела превиђеног законом или ако запослени проузрокује имовинску штету намерно или из грубе непажње, као и да запослени потписивањем овог уговора потврђује да је упознат са условима рада, организацијом, правима и обавезама које произилазе из прописа о раду и општих аката послодавца, као и из прописа о безбедности и заштити живота и здравља на раду. Анексом бр. 1 од..... године тужилац је распоређен на радно место возача путничког возила, а анексом бр. 2 од године је распоређен на радно место возача у погону Бушотински сервиси. У опису послова тужиоца између осталог је било да вози и технички се стара о путничком и теренском возилу, те да након што обезбеди потписан колски путни налог и утврди постојање исправне саобраћајне и возачке дозволе креће на пут с обзиром да су колски путни налог и контролна колска књига, уз све колоне читко попуњене, потребна документа на путу, те да након завршеног рада у колски налог, у колони за примедбе, ипише све неправилности које је запазио. У пракси је тужилац радио као дежурни возач у погону, за потребе комплекса Шангај и то тако што је превозио раднике до и са аеродрома, превозио стране делегације које обилазе погон и смене радника које иду на терен. Због организације посла возилом је био задужен 24 часа дневно.

Тужилац је радне налоге добијао усмено од непосредног руководиоца Г. С. или му их је телефонским путем преносила секретарица руководиоца. Својеручно је попуњавао налоге за службена путовања тако што је означавао датум и час поласка и повратка, маршруту тј. одредиште и километражу и то по дозволи свог руководиоца, који је налоге контролисао само приликом потписивања ради исплате дневнице, а из разлога што је имао поверења у тужиоца.

Тужени је путем сектора Корпоративне заштите одлучио да изврши избор компаније која је требала да пружи услуге праћења возила путем GPS система. Један од понуђача је предложио да се систем праћења тестира на неколико возила, што је тужени усвојио тако да је период тестирања трајао од 25.03.2010. године до 04.06.2010. године. На предлог Д. Р., надлежног за транспорт код туженог одлучено је да између осталих, буде праћено и возило којим је био задужен тужилац због сумње у истинитост података које је тужилац уносио у путне налоге, а који се односе на дневну потршњу горива и пређене километре. Тужилац и његов непосредни руководиоца Г. С. нису имали сазнања да ће тестирање бити извршено.

Возачи туженог, када се укаже потреба, купују гориво на пумпама туженог и то помоћу PAY-WAY картице, која је једино и званично средство плаћања. Када возач користи картицу одмах се евидентирају подаци о томе када, где, у којој количини и за коју новчану суму је купљено гориво. Приликом провере на возилу којим је био задужен тужилац је утврђено да су се евиденције из GPS уређаја уграђеног у возило тужиоца и евиденције из PAY-WAY картице слагале, али да су оба извештаја била у супротности са путним налозима које је сачињавао тужилац односно утврђена су велика неслагања између стварног стања и података које је уносио тужилац. Тужилац је због тога дана године дао писмену изјаву у којој је навео да није узимао налоге за службена путовања, као ни дневнице, те да је возило често користио у приватне сврхе да би своје дете возио на контролу. Такође је навео да је могуће да је једном написао релацију на коју није отишао и да не постоји разлог зашто није потписао налоге за дане од ... до године, те да не може да се сети колико пута је ишао за Београд од године.

Дана године С. Т., директор сектора Корпоративне заштите туженог је поднео је предлог за покретање дисциплинског поступка против тужиоца у коме је наведено да је тужилац у контролисаном периоду од године до године управљајући возилом марке "Мерцедес Вито" рег. ознаке НС ... прешао 4.447 км и да је сипао укупно 1.229,70 литара горива, те да нема покриће за толику количину утрошеног горива с обзиром да је релације фиктивно уносио. Такође је наведено да су увидом у расположиву документацију установљена неслагања у временима и уписаним релацијама у путним налозима. На тај начин је тужилац нанео штету туженом, а себи прибавио материјалну корист стварајући вишак горива. У предлогу је наведено да је тужилац извршио повреду одредаба уговора о раду зато што није поштовао процедуру приликом службеног путовања, зато што је фалсификовао службена документа (фиктивно уписивао релације у путни налог), зато што је злоупотребљавао службено возило користећи га у приватне сврхе, зато што је сипао велике количине горива, а да за то није имао покрића у пређеним километрима. Такође је наведено да је потребно против истог покренути дисциплински поступак због повреде радне обавезе јер је фиктивно уписивао релације и километражу у путне налоге (стварно пређена километража је била 906,26 км утврђена помоћу генералног система позиционирања GPS, а фиктивно приказана километража 4523 км) како би оправдао лажно приказану количину утрошеног горива (351 литар еуро дизела) и за себе остварио противправну имовинску корист.

На основу предлога С. Т., директора сектора Корпоративне заштите директор погона Бушотински сервиси Г. С., као непосредни руководилац тужиоца је дана годин поднео захтев за покретање дисциплинског поступка против тужиоца. Наведено је да је у разговору са тужиоцем директор сазнао да тужилац за дане 06, 07, 08 и 09.04.2010. године не може да се сети кога је возио на и са аеродрома Београд (за сва четири дана у путном налогу стоји да је возио раднике на аеродером или са аеродрома развозио кућама), а да за та четири дана заправо није добио ниједан налог да би одрадио поменуте релације, те да је и у периоду од године до године више пута уписана у налозима релација до аеродрома Београд, а да заправо нису постојали налози за те датуме и те релације.

Тужилац је након покретања дисциплинског поступка отворио боловање и на боловању био у периоду од 26.04.2010 године до 28.05.2010. године и од 08.06.2010. године до 24.06.2010. године. Даном 26.04.2010. године тужилац више није управљао возилом туженог којим је био задужен и возило је након тога предато другом запосленом на службену употребу.

Тужени је дана године тужиоцу дао упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду на основу члана 179 тачка 2 и 3 Закона о раду с обзиром да напред наведено понашање представља повреду радне обавезе, а из ког разлога исти не може да настави рад код послодавца, те му је остављен рок од 10 радних дана да се изјасни на наводе упозорења. Тужилац је у свом изјашњењу на упозорење навео да му није приказан резултат и подаци контроле стварно пређене километраже путем GPS уређаја, као и да му није било познато да је возило којим је био задужен имало уграђен GPS уређај, те да је у свему радио у складу са прописима, да није починио никакве злоупотребе нити је било какву штету нанео туженом.

Тужени је дана године донео решење којим је тужиоцу отказао уговор о раду са припадајућим анексима, а на основу члана 179 тачка 2 и 3 Закона о раду због тога што је својом кривицом учинио повреде радне обавезе прописане Колективним уговором туженог и уговором о раду са припадајућим анексима. У образложењу наведеног решења је наведено да је тужилац управљајући службеним возилом без уредно потписаних и оверених налога за службено путовање од стране овлашћеног лица, фиктивно уписивао релације и пређену километражу како би оправдао утрошак 351 литра еуро дизела горива. Наведеним радњама тужилац је својом кривицом учинио повреду радне обавезе и оштетио туженог фалсификујући службени документацију, злоупотребљавајући службени положај и чинећи повреду радне обавезе са елементима кривичног дела крађе и фалсификовања службене исправе, остварујући за себе противправну имовинску корист.

Тужилац је дана године и формално раздужио возило када је и сачињен записник о примопредаји возила у коме је наведено да је тужилац раздужио сву пратећу опрему осима апарата за гашење пожара и уређеја за гас.

Тужени је решењем именовано комисију за раздужење докумената која је дана 20.10.2010. године констатовала да је тужилац дужио путничко возило које је предао Сектору транспорта, а да је ситни инвентар и то: спољне гуме и акумулатор

предао са возилом, а да није раздужио противпожарни апарат, покривач-ћебе, гумене чизме-крзнене, бонове за гориво у вредности од 3.000,00 динара, Сим картицу и телефонски апарат. Тужилац је дана 07.09.2011. године раздужио Сим картицу и мобилни телефон и исплатио износ од 3.000,00 динара на име враћања бонова за гориво које није искористио.

На основу овако потпуно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно одлучио када је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца-противтуженог.

Правилно је првостепени суд примењујући одредбе члана 179 тачка 2 и 3, члана 180 став 1, 184 став 1 и 185 став 1 Закона о раду, члана 72 став 1 Колективног уговора туженог и члан 21 став 3 тачка 2 уговора о раду тужиоца утврдио да је тужени приликом отказа уговора о раду тужиоцу у свему испоштовао законом предвиђен поступак. Наиме, правилно је првостепени суд утврдио да је решење о отказу уговора о раду тужени донео на основу прегледа по евиденционој картици, која је једино средство плаћања приликом куповине горива на пумпама туженог на којој се евидентирају подаци на којој пумпи, у које време, у којој количини и вредности је возач туженог купио гориво, на основу историјата кретања возила којим је био задужен тужилац који је утврђен на основу извештаја GPS уређаја (који је био уграђен у аутомобил тужиоца) и на основу копије путних налога које је тужилац сам сачињавао с обзиром да је његов непосредни руководилац имао поверења у њега, да му их је давао усмено и потписивао их не проверавајући њихову садржину. Како се подаци добијени из GPS система и РАУ WAY картице међусобно поклапају, а исти су у супротности са путним налозима и извештајима које је попуњавао тужилац, правилно је првостепени суд нашао да је тужилац извршио злоупотребу службеног положаја на тај начин што је у периоду од године до године приказивао нетачне податке у путним налозима и извештајима односно тако што је уносио податке као да је био на службеном путовању и да је у службене сврхе куповао гориво, а да тог дана који је назначио заправо није ни био на службеном путу (тако је тужилац у путном налогу за године навео да је био на службеном путу на релацији Б.-З.-К., а из података РАУ WAY картице је утврђено да је у том периоду био у Н. С., где је купио гориво, а што се поклапа и са подацима GPS система), чиме је приказујући фиктивна службена путовања како би оправдао куповину горива, остварио имовински корист задржавајући гориво за себе и за своје личне потребе. На основу наведеног правилно је првостепени суд утврдио да је тужилац извршио повреду радне обавезе односно радне дисциплине, те да су радње тужиоца довољан разлог за доношење решења о престанку радног односа, као и да је дискреционо право послодавца да одлучи које ће мере да предузме за санкционисање ових повреда, а у оквиру законских овлашћења, као и да је понашање тужиоца било такво да исти више не може да настави рад код туженог чиме је правилно одбијен тужбени захтев тужиоца, а сви супротни жалбени наводи неосновани. Такође треба имати у виду и чињеницу да тужилац током читавог поступка није износио нити предлагао било какве доказе којима би оспорио наводе и доказе туженог односно истинитост података добијених из GPS уређаја и РАУ WAY картице, а сагласно члану 7 у вези са чланом 220 и 223 ЗПП-а, па их ни сада у жалби не може са успехом истицати.

Неосновани су жалбени наводи да је наступила застарелост имајући у виду да су туженом чињенице за које се терети тужилац морале бити познате године, те да је тужени могао донети решење о отказу уговора о раду најкасније године из разлога што по је по налажењу овог суда директор сектора Корпоративне заштите С. Т., који је овлашћен да предузима одређене радње којима би се утврдила кривица тужиоца у конкретном случају, дана године (када су увидом у расположиву документацију утврђена неслагања у подацима уписаним у путним налозима од,.....и године са подацима добијеним из GPS уређаја и РАУ WAY картице) сазнао да је тужилац извршио повреде одредаба уговора о раду и нанео материјалну штету туженом и истог дана поднео предлог за покретање дисциплинског поступка против тужиоца, а да је решење којим је тужиоцу отказан уговор о раду са припадајућим анкесима донето године, односно у законском року од 3 месеца.

Супротно жалбеним наводима тужиоца, побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из чл. 361 ст. 2 тач. 12 ЗПП-а, будући да је јасна и сагласна изведеним доказима, да садржи разлоге о одлучним чињеницама, те да нема недостатака због којих се не може испитати.

Како ни преостали жалбени наводи нису довели у питање законитост и правилност побијане пресуде, овај суд је, применом одредбе чл. 375 ЗПП-а, одлучио као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА

Снежана Кеџман, с.р.

Напомена

Рев2 772/2012 од 16.01.2013. године одбијена као неоснована ревизија тужиоца-противтуженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 318/12.